

Suomennos Kalervo Mettala:

Keskiyön jo hetki koitti,
kirkas yö oli, valoisa,
heleältä taivas näytti,
hopeana kuukin hohti,
ahot loisti vaalehina,
helisi lumiset niitut,
säteilivät järven seljät.
Ylähällä pilvet kiiti,
hattaraiset taivahalla,
kuutamossa purjehtivat,

hiilgessa hõbelisessa,
välke'es valendavassa,
heletuses õhkuvassa,
valussa rohelisessa.

Naine sai mööda mõisa'asta,
mööda mõisa põldudesta,
laskus väljalle lagelle,
sooväljalle valge'elle,
särassa sädelevalle,
kuuvalussa välkuvale.

Naine noori ree pärassa,
saanissa suhisevassa,
lume sees luhisevassa
lõije vaate'e lagelle,
lagelle lumelisellega,
silmad soovälja poole,
nägi naise, pilvepikku,
kao võika'a kavatsi
ree lappella laskevada,
virguga samuvad võitu.
Naine ta märkas marduseksi,
kummituseks kuuvalussa,
varjuks pilvede vilussa.

Naine noori maltas meelta,
maltas meelt, talitsi hirmu,
kinniti kõvaks südame.
Pidi naiselta pärima,
kummituselta küsima,
võika'alta vaidelema,
kuhu ta kõnnib hilja ööse,
kuuvalussa kiirusteleb,
sammub tähtede särassa,
hõbe taeva tuike'essa.

Hirmu haaras naise noore,
valdas julge'e südame:
süda lõi lõdisemaie,
hambad suus lõgisemaie,
külma kahmu sõitis selga,
selja rooduda ragisti,
jüdisteli rooüdida,
kubemida kutkuteli.

hopeisina hohtelivat,
vaaleassa väkkehessä,
heleässa hehkussansa,
vihreässa nyt valossa.

Ajoi kartanon sivuitse,
pellot moision ohitti,
aukealle lasketteli,
rämeen reunaan viimein saapui,
loistehessa suo vain säihkyi,
välkkyeli kuutamossa.

Vaimo nuori ohjaksissa,
reessänsä suhisevassa,
lumitietä suihkivassa,
ympärilleen vilkaisihe
lumiselle aukiolle,
käänsi katseen suota kohti,
näyn karmean havaitsi:
Nainen pilvenkorkuhinen
aivan vieressä käveli,
hevon kanssa kilpaa kulki.
astui siinä niin kuin haamu
kummitus tuo kuutamossa,
varjona välissä pilvein.

Vaimo nuori malttoi mielen,
piilotti pelon povensa,
kovetti sydämen tunnon,
aikoi toiselta kysyä,
aavehelta tiedustella,
kummitusta kuulustella,
minne matkaa myöhään yöllä,
kunne kulkee kuutamossa,
astuu tähtien valossa,
hopeaisten loistehessa.

Kauhu täytti nuoren vaimon,
pelko rohkean sydämen,
joka hakkasi rajusti.
Hampaat nuorikon kalisi,
väreet kylmät seljässänsä
kutittivat selkäpiitä,
ytimiä pitkin kiiti,
kupeita jo kutkutteli.

Naine noori ree pärassa,
kabu lubja karvaline,
jumetu jubedusesta,
ei uskunud pääda pöördä,
silmi käända kõrvallessa,
vaadet luua väljaspoole,
ta tundis tagana võõra
reesaballa seisavada,
jaluksilla jääjalulla,
pidavada reepärasta,
korjusta käsilla luisil,
ilged naeru ilkuvada,
murelista muigavada,
suu kadala kalma karva,
ilge'ed lihata lõuad,
silmad õõnesad, särata,
terakesed tuike'eta.

Naine nooruke re'essa
habisi kui haavalehti,
lõdisi kui lipuvarras,
süda jo külma kuue alla
raudkülma kasuka alla,
raske kui see rahnu tükki,
siiski sai sasida piitsa,
vitsa võtta veereltasa,
roosa kahmata re'esta,
lööa hiirud, häd hobusta,
kaerasööjada kalista,
virutada virku hoosta.

Hiiruke müristi sõita,
nelistella kaerasööja,
ruunakene rutta'ella
läbi öö, läbi heleda,
läbi vaikuse valusa,
kuu kuma kaledad karva,
tähe tuigete tuliste.

Kui naine koduje saije,
kodu õue õigusije,
kadusi re'elta varju,
kummitus re'e pärasta,
mardus jäi mahaje teelle.

Vaimo nuori reen perässä
kauhusta nyt kalvenneena,
kasvot kalkin valkoisina
uskalla ei kääntää päätä,
vilkaista sivulle reestä,
yli laidan kurkistella,
tunsi vierahan takana
jalaksilla seisomassa,
jalat jäiset kannoillansa,
kädet luisevat perässä
takalautaan tarttuneina.
Inha nauru ilkkuvainen
korviinsa kajahtelevi.
Suu katala, kalman karva,
lihattomat tyhjät leuat,
elottomat, ontot silmät,
silmäterät kiillottomat.

Vaimo nuori reessä istui
vapisten kuin haavan lehti,
tärysten kuin lipputanko,
sydän kylmä sykki hällä,
raudanjäinen turkin alla,
kivipaaden painoisena.
Reestä piiskan hän hamusi,
vitsan otti vierestänsä,
ruoskan kouraan kahmaisihe,
savakkoa selkään iski,
vireätä läimäytti,
kauransyöjähän osuvi.

Hepo juoksi nyt ravaten,
kaikin voimin kauransyöjä,
kelpo ruuna rynnisteli,
läpi yön, läpi valoisän,
läpi hiljaisen hämärän,
kuu vain kelmeä kajasti,
taivahalta tähdet tuikki.

Vaimon tullessa kotihin,
kääntyessä kartanolle,
katosi äkisti haamu,
kummitus tuo korjasta,
reestä tielle jättäytyikse.